

Marievonne van der Pijl

In de Mooiste Gezichten van Zutphen mag ik naast het nemen van haar portret ook het bijzondere levensverhaal opschrijven van een dame die geboren is in Noord-Holland en in 2003 naar Zutphen verhuisde. Ze kwam uit een typisch na-oorlogs middenstandsgezin, waarin het vooral ging om hard werken, veel geld verdienen en als het even kon, zien dat je een rijke man zou trouwen. Ergens klopte dat beeld voor haar niet en had ze voor zichzelf een ander levenspad voor ogen.

Toen ze een vriendje kreeg dat niet van de juiste komaf was en daardoor door haar ouders niet werd getolereerd was dat de druppel. Op haar zeventiende liep ze van huis weg. Binnen het gezin, naast haar ouders bestaand uit zes kinderen, werd deze stap niet begrepen en sterk veroordeeld, behalve door één zus bij wie ze altijd terecht bleef kunnen. Zo gebeurde het dat ze eerst alles is gaan doen wat haar ouders haar hadden verboden, door de dingen zelf te gaan onderzoeken. Immers, tot haar zestiende had ze haar best gedaan zich aan te passen, door te doen wat er van haar verlangd werd en in de pas te lopen.

Uiteindelijk deed ze een opleiding in dans en theater en is ze beeldend kunstenaar geworden. Toch is ook op latere leeftijd het vinden van haar eigen pad en niet doen wat men maatschappelijk van verwacht een hele struggle geweest.

Mensen zagen haar van kleins af aan als een dromer. Ze had dikwijls het gevoel alleen te zijn. Haar toevlucht vond ze daarbij in gebed en geloof, maar niet zozeer in de vorm van religie of een kerk. Meer het geloof in iets goeds, iets dat groter is dan jij, helpend en scheppend, geloofde ze in liefde en in het wonder.

Na scheiding van de partner met ze tien jaar had samengewoond besloot ze dat het klaar was, en tijd om nu echt haar eigen pad te gaan volgen. Ze ging schilderen, onder andere een poos in Finland. Alleen, in de natuur, haar eigen waarheid belevend, vinden van heelheid, waarbij er een enorme kracht vrijkwam en alles zich omdraaide.

Natuurlijk was er de noodzaak om te kunnen leven, want om te kunnen schilderen moet je geld verdienen. En zo gebeurde het dat ze een vakdiploma in de zorg haalde en daarmee een goede werkplek vond. Het werk maakte haar alleen doodmoe. Voor iets anders was geen tijd en energie meer.

Vervolgens is ze echt alleen nog gaan schilderen vanuit volledige overgave. Zo startte in 2019 een nieuwe fase in haar leven waarin ze door de verkoop van schilderijen en met lesgeven een nieuw bestaan kon opbouwen. Na een lange zoektocht kon ze eindelijk zichzelf zijn en klopte het allemaal. Ze had haar waarheid gevonden en beseftte dat je zelf het startpunt bent van wat je doet.

De Proeflokalen zijn daarin ook voor haar eigen ontwikkeling van grote waarde. De deelnemende partners zijn er echt verenigd. Ze hebben een sterke band met elkaar en straks in het voorjaar van 2024 zal in een nieuw gebouw ook weer deze zogenaamde broedplaats genaamd Mycelium zijn voortgang krijgen. Marievonne vertelt me erover met een glans in haar ogen: 'Er is binnen die broedplaats zoveel verbinding en verwantschap, waarbij het gaat om gezien worden en allemaal nodig zijn. Niet op een eigen eiland maar door samen te werken. Je hebt immers ook anderen nodig om jezelf te kunnen ontwikkelen. De doelgroep is jong en oud, de plek laagdrempelig en je kunt er creativiteit leren kennen en persoonlijke groei doormaken. Met het faciliteren van ontmoeting, leren van ambachten zoals meubels maken, beeldhouwen, naaien, maar ook muziek maken ontstaat een cultureel centrum waar het oordeel zoveel mogelijk buiten blijft en mensen zich gezien en gedragen weten.'

Hoewel de cirkel van dit verhaal haast rond lijkt te zijn, vraag ik haar of ze nog andere wensen heeft. Na een korte stilte antwoordt ze: 'Ik zou graag willen dat mijn werk zich zo ontwikkelt dat mijn schilderijen reflecteren hoe het leven is: rauw en subtiel. Dat mensen bij het kijken ernaar de wrijving kunnen voelen, herkenning, bevrijding en intimiteit ervaren. Dat het schilderij je in je hart raakt.'

Vroeger was ze best verlegen en kon heel goed onzichtbaar zijn. Het voordeel daarvan was dat het veel vrijheid gaf. Nu lukt het haar om vrijheid te beleven vanuit het zichtbaar zijn. Ze zegt daarover dat als ze op haar sterfbed zou liggen, ze beslist spijt zou hebben als ze zichzelf niet had laten zien. Ik ben blij en trots dat vandaag een klein stukje mag bijdragen aan die zichtbaarheid door dit verhaal en bijhorende foto van een bijzondere vrouw: Marievonne van der Pijl